

8' 20"

Βέρα Γαβριηλίδου Χατζηδά

σκίτσα

8' 20"

Βέρα Γαβριελίδου Χατζηδά

Vera Gavrielidou Hadjida

sketches

Η παρούσα έκδοση κυκλοφορεί στο πλαίσιο της έκθεσης
8' 20": Βέρα Γαβριηλίδου Χατζηδά με επιμελητική ομάδα
τις Μαρία Λεωνίδου, Ιουλίτα Τουμαζή και ΆνναΜαρία Χαραλάμπους.
Η έκθεση διοργανώθηκε από το Πολιτιστικό Ίδρυμα Λευτέρη
Οικονόμου με την στήριξη του Υφυπουργείου Πολιτισμού και των
Πολιτιστικών Υπηρεσιών και παρουσιάστηκε στον εκθεσιακό χώρο
ΓΚΑΡΑΖ, στη Λευκωσία, από τις 24 Οκτωβρίου μέχρι
τις 18 Νοεμβρίου 2022.

This publication is released on the occasion of the exhibition
8' 20": Vera Gavrielidou Hadjida with the curatorial team
of Maria Leonidou, Ioulita Tournazi and AnnaMaria Charalambous.
The exhibition is organised by the Lefteris Economou Cultural Foundation
with the support of the Deputy Ministry of Culture and the Cultural
Services and was presented at the Garage art space in Nicosia,
from the 24th of October until the 18th of November 2022.

8' 20" λεπτά φωτός είναι η απόσταση μεταξύ της γης και του ήλιου
8' 20" light-minutes is the distance between the earth and the sun

ΚΕΙΜΕΝΟ - TEXT

Ιουλίτα Τουμαζή - Ioulita Tournazi

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ - INTERVIEWS

Άντρια Αυγουστή - Andria Avgousti
ΆνναΜαρία Χαραλάμπους - AnnaMaria Charalambous

ΠΟΙΗΜΑ - POEM

Ναδίνα Δημητρίου - Nadina Demetriou (1928-2016)

ΓΡΑΦΙΚΑ - GRAPHICS

Πόπη Πισσουρίου - Popi Pissouriou

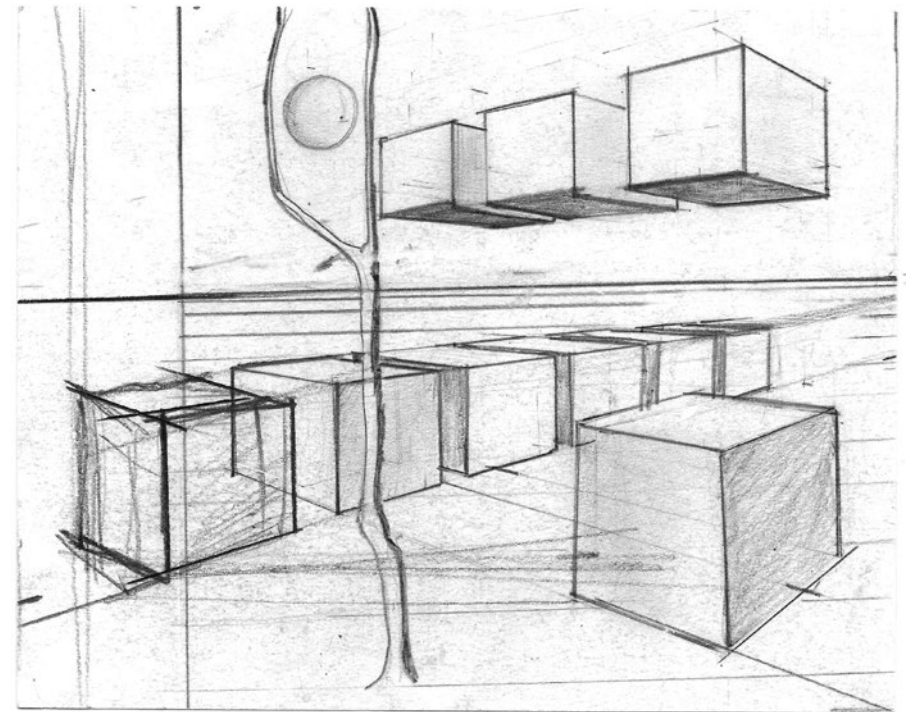
ΕΚΤΥΠΩΣΗ - PRINTING

Theopress Ltd

Τα σκίτσα που συμπεριλαμβάνονται σε αυτή την έκδοση ανήκουν στο αρχειακό υλικό της οικογένειας.
The drawings that are included in this publication belong to the archival material of the artist's family.

ISBN 978-9963-2439-7-6

PUBLICATION ©2022 ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΛΕΥΤΕΡΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ | ΓΚΑΡΑΖ
LEFTERIS ECONOMOU CULTURAL FOUNDATION | GARAGE

8'20" λεπτά φωτός χωρίζουν τη γη από τον ήλιο -περίπου-. 8'20" λεπτά φωτός χωρίζουν το φεγγάρι από τον ήλιο, ανάλογα με την τροχιά του -και πάλι στο περίπου-. Φαίνεται ότι στον γαλαξιακό χρόνο, η απόσταση μεταξύ της γης και του φεγγαριού και μεταξύ της γης και του ήλιου, συγχωνεύονται. Ο γαλαξιακός χρόνος είναι ένας χρόνος που δεν μπορώ να συλλάβω, όπως ούτε την απόσταση, ούτε τη διαφορά τους.

Στην τέχνη της Βέρας, η διαφορά μεταξύ του ήλιου και του φεγγαριού εξαϋλώνεται. Μέσα στα χρόνια, μια κόκκινη φωτοβολίδα επανεμφανίζεται στα έργα, στους κόσμους της. Κυλάει μέσα στα τοπία της. Άλλοτε γίνεται μέρος των σουρεαλιστικών σκακιέρων της, το φόντο ενός βουνού που γνώριζε καλά -τον Πενταδάκτυλο-, και άλλοτε πολλαπλασιάζεται: δύο, τρεις, πέντε ήλιοι αιωρούνται μέσα σε ονειρικά τοπία. Μερικές φορές, απλώς μεταμορφώνεται σε έναν αποδομημένο κύκλο και παίζει με άλλα σχήματα: το φως των δυνατοτήτων.

Γιατί ήταν τόσο παθιασμένη η Βέρα μ' αυτό το ουράνιο σώμα; Το μόνο που μπορούν να κάνουν οι ιστορικοί τέχνης είναι να υποθέτουν. Εγώ με τη σειρά μου δεν θέλω να υποθέσω τι ακριβώς ήταν αυτό το σώμα - θέλω απλώς να καταθέσω τις άυλες σκέψεις μου, οι σκέψεις μου θυμίζουν εκείνες που εμφανίζονται αμέσως μόλις ξυπνήσεις από ένα όνειρο. Η μόνη ειλικρινής κίνηση που μπορώ να κάνω, είναι να θέσω τις εικασίες μου για το τι βλέπω στα σχέδιά της και τι με συνεπαίρνει: τα επαναλαμβανόμενα ουράνια σώματα της. Ένα σύμβολο που την συνέπαιρνε και τώρα με συνεπαίρνει εμένα. Θέλω να εξετάσω τις δικές μου ερμηνείες για αυτό, θεωρώντας ότι ισχύουν όλες ταυτόχρονα (εξάλλου, ο ήλιος και το φεγγάρι δεν είναι δύο αντίθετα, παρά την πόλωση που κατέληξαν να συμβολίζουν).

Εικασία πρώτη: Κόσμοι Χαϊδεμένοι απ' τον Ήλιο
8'20" λεπτά φωτός γεφυρώνουν τον ήλιο και τη γη.

Όταν βλέπω τα έργα της Βέρας, βλέπω ήλιους. Αναρωτιέμαι τι έβλεπε η ίδια μέσα τους. Γεννημένη κάτω από τον καυτό μεσογειακό ήλιο της Κύπρου, είναι ο ήλιος σύμβολο μιας πατρίδας, της δικής της; Είναι σύμβολο του οικείου ή

του άγνωστου - ο ήλιος που κάνει την γη να γυρίζει ή ο ήλιος που θα την κάψει στις φλόγες του; Ένα αστέρι ζωής και θανάτου. Έτσι έβλεπε άραγε η Βέρα τους ήλιους της; Μερικές φορές είναι κόκκινοι σαν το αίμα και μεταμορφώνουν πόλεις, μπαλκόνια και δωμάτια σε μεγαλειώδης σκακιέρες. Άλλες φορές είναι μικροί και πολλοί, σαν ώριμα πορτοκάλια, αναδύονται από τη θάλασσα, πίσω από τα βουνά του νησιού - υπάρχει κάτι το αλλόκοτο (uncanny) στο πώς νιώθουμε ότι γνωρίζουμε αυτά τα τοπία, ενώ ταυτόχρονα γίνονται καινούρια μέσα από το βλέμμα και άγγιγμα της Βέρας. Μερικές φορές ο ήλιος μεγαλώνει, έρχεται πίσω από το σκηνικό, έτοιμος να καταβροχθίσει όλο τον κόσμο, να τον κατακλύσει, να τον βυθίσει στο φως του - αλλά δεν βλέπουμε σκίες στα πατώματα. Αυτός ο ήλιος είναι διαφορετικός, σουρεαλιστικός και δεν ξέρουμε αν συμβολίζει την αναγέννηση ή την αποκάλυψη.

Εικασία δεύτερη: Βασίλεια της Ανόδου του Φεγγαριού
8'20" λεπτά φωτός γεφυρώνουν το φεγγάρι και τον ήλιο.

“Άφησέ με νάρθω μαζί σου
λίγο πιό κάτω, ως τή μάντρα του βλαδίκου,
ως εκεί πού στρίβει ο δρόμος καί φαίνεται
ή πολιτεία τσιμεντένια κι άέρινη, άσβεστωμένη μέ φεγγαρόφωτο,
τόσο άδιάφορη κι άϋλη
τόσο θετική σάν μεταφυσική
πού μπορείς επιτέλους νά πιστέψεις πώς ύπάρχεις καί δέν ύπάρχεις
πώς ποτέ δέν ύπηρξες, δέν ύπηρξε ο χρόνος κ' ή φθορά του.
Άφησέ με νάρθω μαζί σου.”

- Η σονάτα του σεληνόφωτος, Γιάννης Ρίτσος, ‘Τέταρτη Διάστασή’, 1956

Τώρα, όταν βλέπω τα έργα της Βέρας, βλέπω φεγγάρια. Είναι ταπεινά και μεγαλοπρεπή, ίσως και ντροπαλά. Νομίζω ότι πιθανόν να ήταν και η ίδια έτσι. Με κάνουν να συνειδητοποιήσω πόσο άδεια από ανθρώπους είναι τα τοπία της, να σκέφτομαι ότι κάποιος έπρεπε να κάθεται σε αυτό το τραπέζι ή να μπει μέσα απ' αυτήν την πόρτα, αλλά δεν πέρασε ποτέ. Ανάμεσα στους πολύχρωμους

κόσμους της, υπάρχει μια παρατεταμένη μελαγχολία, που δεν είμαι σίγουρη αν την νιώθω επειδή είμαι γυναίκα ή αν όλοι μπορούν να τη νιώσουν. Φαίνεται επίσης να αγαπά το μαύρο χρώμα, αφού οι μαύρες πινελιές της είναι τόσο ευδιάκριτες καθώς μεταμορφώνονται σε δέντρα, στα τετράγωνα της σκακιέρας, σε ιπτάμενα τρίγωνα και οροσειρές. Νιώθω ότι η Βέρα εκτιμούσε τη νύχτα, επειδή ο κόσμος επιτέλους θα κοιμόταν και έτσι αυτή θα μπορούσε να ονειρευτεί.

Εικασία τρίτη: Το Εξωπραγματικό

Η απόσταση μεταξύ του ήλιου, του φεγγαριού και της γης δεν έχουν καμία σημασία.

Ίσως τα σχέδια της Βέρας να μην απεικονίζουν τη γη. Ίσως απαθανατίζουν άλλους γαλαξίες και τα ουράνια σώματα δεν είναι ούτε ήλιοι ούτε φεγγάρια - είναι οι πλανήτες της.

Γενική εικασία:

Μια **γυναίκα** καλλιτέχνης που έζησε στην Κύπρο τον 20^ο αιώνα. Η ιστορία που αποτυπώνει, δεν είναι αυτή των λέξεων, είναι αυτή των ονείρων, του τι θα μπορούσαν να φανταστούν και να δημιουργήσουν οι γυναίκες σε ένα νησί γεμάτο περιορισμούς. Ένα νησί που κατά τη διάρκεια της ζωής της έγινε ανεξάρτητο κράτος, πέρασε από εσωτερικές συγκρούσεις, έζησε εισβολή και το σώμα του από τότε είναι διχοτομημένο. Τα σχέδια της Βέρας δεν είναι χρονολογημένα, υπολογίζουμε όμως ότι έγιναν την περίοδο μετά την εισβολή, τη δεκαετία του '70 και του '80, γεγονός που τα καθιστά μια εναλλακτική ιστορία εκείνων των καιρών.

Η δουλειά της Βέρας παραπέμπει απ' τη μια στο καλλιτεχνικό κίνημα του 'σουρεαλισμού', με ονειρικούς κόσμους αποκομμένους από την πραγματικότητα, πιο κοντά στο υποσυνείδητο και αφετέρου, παραπέμπει στο ύφος του 'μαγικού ρεαλισμού' με τα απόκοσμα, φανταστικά του στοιχεία, σε ένα κόσμο που φαίνεται οικείος και κυριολεκτικός. Παρόλο που οι ιστορικοί τέχνης έχουν γράψει ότι η δουλειά της έχει επιρροές κυρίως από τον σουρεαλισμό και τον

κονστρουκτιβισμό, συχνά την αντιλαμβάνομαι ως 'μαγικό ρεαλισμό', αφού υπάρχει μια σύνδεση του είδους με χώρες που υπέφεραν από την αποικιοκρατία, όπως και η Κύπρος. Συνδέεται επίσης με πολλές γυναίκες καλλιτέχνες, ειδικά από τη Λατινική Αμερική. Δεν ξέρω αν η Βέρα ήταν εξοικειωμένη με τη δουλειά τους, απλά γνωρίζω ότι όταν η πραγματικότητα και ο κόσμος είναι πολύ επώδυνα για να τα αντιμετωπίσουμε, η μετάβαση σε ένα καλλιτεχνικό είδος που είναι κατά κάποιο τρόπο αποκομμένο από εκείνη την πραγματικότητα, μπορεί να είναι ένα μέσο ώστε οι σκέψεις και η φωνή μας να εκφράζεται ακόμα.

Η Βέρα δεν προσπαθούσε να ανήκει σε ένα καλλιτεχνικό είδος, δεν περιοριζόταν σε εκείνο που είναι μετρήσιμο, σε μια κατηγορία που θα εκτιμούσε η δυτική ιστορία της τέχνης. Η Βέρα ήταν ειλικρινής με τον εαυτό της και τη φαντασία της. Δεν ξέρω αν αυτή η φαντασία ήταν ένας τρόπος διαφυγής ή ένας τρόπος για να ανακτήσει τον κόσμο στον οποίο ζούσε. Όμως, όπως με τους ήλιους και τα φεγγάρια της, το ένα δεν αναιρεί το άλλο.

Συμπερασματική εικασία:

8'20" λεπτά φωτός γεφυρώνουν το φεγγάρι και τον ήλιο. Τι πρέπει να κάνουμε με τον χώρο ανάμεσά τους; Είναι ένας κενός χώρος; Στο έργο της Βέρας δεν είναι - είναι ο χώρος όπου δημιουργεί τους κόσμους της. Απορρίπτει τις πράξεις των Θεών. Η Θεά Σελήνη και ο Θεός Ήλιος βρίσκονται υπό την επιρροή της, διεκδικώντας έτσι τη δική της αφήγηση για ένα σύμπαν χωρίς ανθρώπους, μόνο με ενθύμια της ύπαρξής τους.

Ιουλίτα Τουμαζή

Θεωρητικός Τέχνης

8'20" light minutes separate the earth from the sun -approximately-. 8'20" light minutes separate the moon from the sun, depending on its orbit -again, approximately-. It seems that in cosmic time, the distances of the earth and the moon and of the earth and the sun, merge. The cosmic time is a time I can't conceive - a difference I can't conceive.

In Vera's art, the difference between the sun and the moon dissolves. Throughout the years, a red fireball keeps reappearing in her works/worlds. It rolls into her landscapes. Sometimes it becomes part of her surrealist chess boards, a backdrop of the mountain she knew so well - Pentadaktylos-, and other times it would multiply: two, three, five suns on top of dreamscapes. Sometimes, it just transforms altogether into a deconstructed circle that fills the space and plays with other shapes - a light of possibilities.

Why was Vera so infatuated with this celestial body?

All art historians (can) do is assume. I don't want to assume what that body was - I am just going to lay down my disembodied thoughts, my thoughts that remind me of those that appear just after you wake up from a dream. The only honest thing I can do is make assumptions about what I see in her drawings and what captivates me: her repeated celestial bodies. A symbol she seemed infatuated with - an infatuation that was passed onto me. I want to examine my own interpretations of them, and view them as if they are all true simultaneously (after all, the sun and the moon aren't opposites, contrary to the polarity they came to symbolise).

Assumption one: Sun-caressed worlds

8'20" light minutes bridge the sun and the earth.

When I see Vera's works, I see suns. I wonder what she saw in them. Born under the hot Mediterranean sun of Cyprus, is the sun a symbol of a home, or her home, is it a symbol of the familiar or the unknown - of what makes the world go round or what will burn this earth to the ground? A star of life and death. Is that how Vera viewed her suns? Sometimes they are blood-red, transforming

cities, balconies and rooms into sublime chess boards. Sometimes the suns are small and numerous, like ripe oranges, they come out of the sea, behind the mountains of the island - there is something uncanny in how we feel that we know those landscapes, and at the same time they become novel through Vera's gaze and touch. Sometimes the sun enlarges, comes from behind the scene, ready to eat the whole world up, infest it, submerge it in its light - but we don't see any shadows on the floors. This sun is different, surreal and we don't know if it symbolises rebirth or the apocalypse.

Assumption two: Moon-rise kingdoms

8'20" light minutes bridge the moon and the sun.

"Let me come with you
a little way, as far as the brickyard wall,
where the road turns and downtown
slips into view, all concrete and thin air, stuccoed white with moonlight,
so unconcerned and immaterial
so positively real (as though metaphysical)
you can believe at last that you exist and do not exist,
that you never did exist, nor did time exist, nor time's ruins.
Let me come with you."

- *The Moonlight Sonata*, Yannis Ritsos, 1956

Translation by Peter Bien for the New England Review Vol. 1, No. 3, 1979

Now, when I see Vera's work, I see moons. They are humble and majestic, maybe even shy. I think that she most probably was like that herself. They make me aware of how her landscapes are devoid of people, they make me think that someone was supposed to sit on that table, or get in through that door, but they never came. Amongst her colourful worlds, there is a lingering melancholy, one that I feel, and I'm not sure if it's because I'm a woman, or if everyone can feel it. She also seems to love the colour black, her black brush strokes are so conspicuous while they turn into trees, the squares on a chess board, flying triangles

and mountains. I feel that Vera appreciated the night, because the world would finally go to sleep, and then she could dream.

Assumption three: the other-worldly

The distance between the sun, the moon and the earth are irrelevant.

Maybe Vera's drawings do not even depict the earth. They are capturing other galaxies and the celestial bodies are neither suns nor moons- they are her planets.

General assumption:

A **female artist** who lived in Cyprus in the 20th century. The history she lays down, isn't that of words, it's that of dreams, of what women could fantasise of and create in an island full of confines. An island that throughout her life became an independent state, went through internal conflicts, suffered an invasion and its body has ever since been divided. Even though Vera's sketches do not have dates on them, we estimate they were made in the period after the invasion, in the 70s and 80s, making them a counter-history of those times.

Vera's work is on the one hand reminiscent of the art movement of 'surrealism', with dreamy worlds detached from reality, closer to the subconscious, and on the other, it is reminiscent of the style of 'magical realism', with its otherworldly, fantastical elements set in a reality that seems familiar and literal. Even though art historians have written that her work is influenced mainly by surrealism and constructivism, I often perceive it as "magical realist" as there is a connection of the style and countries that suffered from colonialism, like Cyprus. It's also associated with many female artists, especially from Latin America. I don't know if Vera was familiar with their work, I just know that when people's reality and world is too painful to cope with, moving to an artistic genre that is in some ways detached from that reality, may be a way to still have your thoughts and voice expressed.

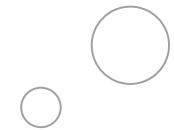
You may not be able to say that your island is being wrecked, but you can paint Pentadaktylos as the backdrop of a chess game, with no visible players, because that's how life feels in Cyprus in the 70s when others decide for your fate, especially if you are a woman.

Vera did not attempt to fit in one artistic genre, she did not limit herself to what is quantifiable, to a category that the Western art canon would appreciate. Vera was honest to herself and her fantasy. I don't know whether that fantasy was escapist or whether it was a way to reclaim the world she lived in. But, just like her suns and moons, the one doesn't negate the other.

Concluding assumption:

8'20" light minutes bridge the moon and the sun. What should we do with the space amongst them? Is it an empty space? In Vera's work it isn't – it's the space where she creates her worlds. She rejects the doings of the Gods. The Goddess of the Moon and the God of the Sun are under her influence, and so, she claims her own narrative for a universe with no people, only mementos of them.

Ioulita Toumazi
Art Theorist

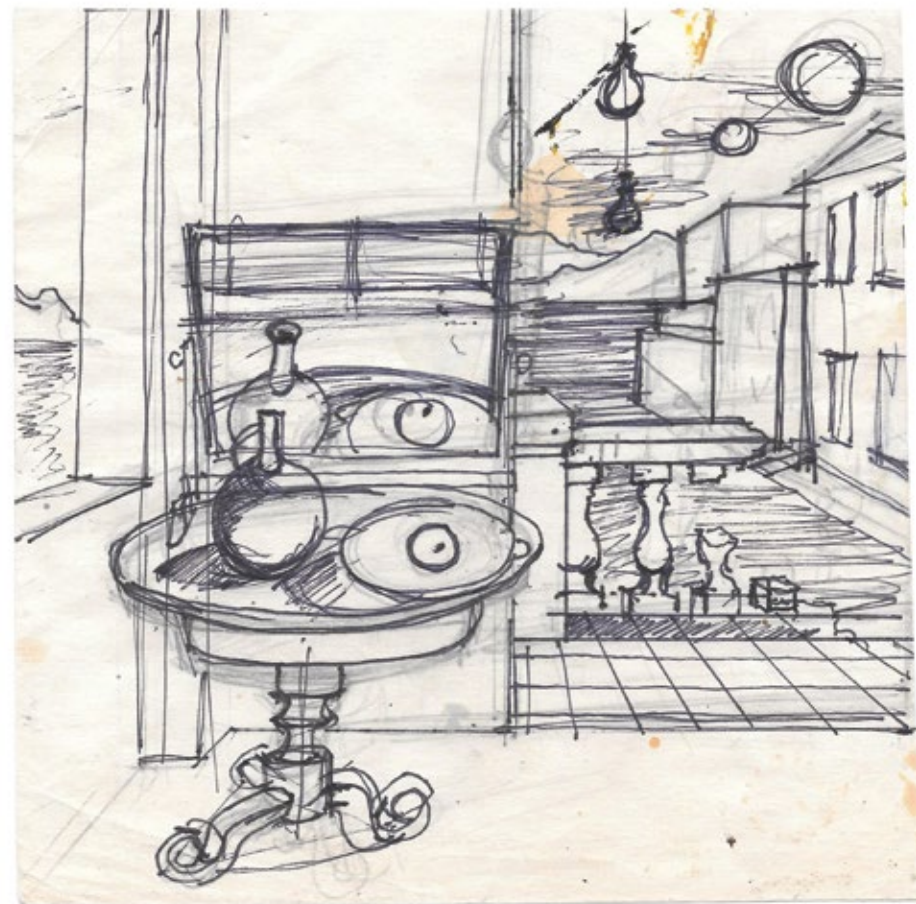
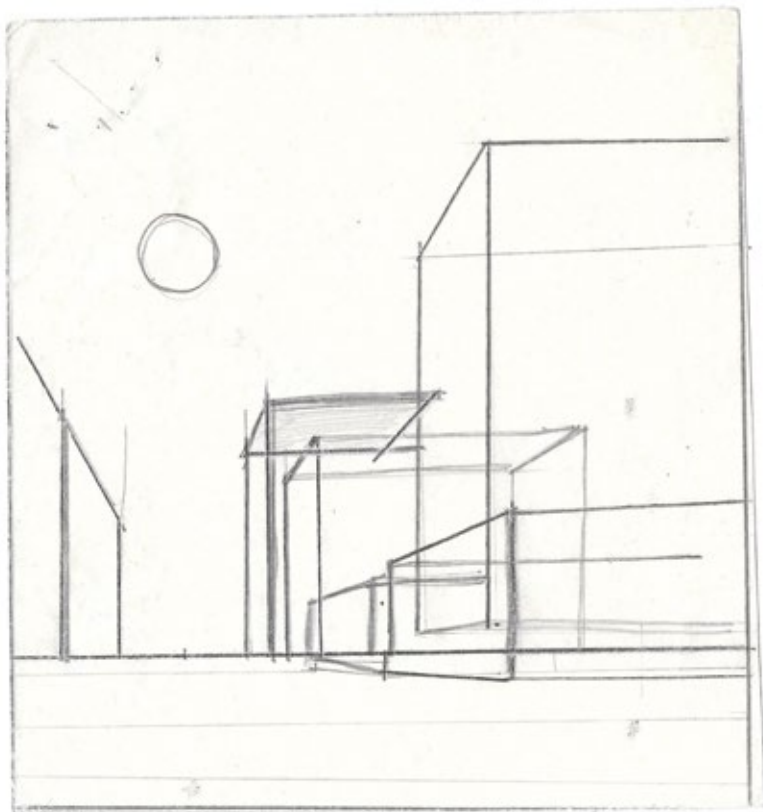
Η Βέρα Γαβριελίδου Χατζηδά

(1936 – 2012) γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Λευκωσία. Παρακολούθησε μαθήματα ζωγραφικής και εσωτερικής διακόσμησης στο Kingston School of Art στο Λονδίνο (1957 – 1960). Από το 1960, οπότε και επέστρεψε στην Κύπρο, εργάστηκε στη Μέση Εκπαίδευση ενώ παράλληλα υπήρξε ενεργή στην εικαστική σκηνή του τόπου με συμμετοχές σε ομαδικές εκθέσεις σε Κύπρο και εξωτερικό. Παρουσίασε για πρώτη φορά ατομική της έκθεση το 1962, στην Ένωση Νέων Trust στη Λευκωσία και ακολούθησαν άλλες επτά ατομικές εκθέσεις. Συμμετείχε με έργα της σε πολλές ομαδικές εκθέσεις στην Κύπρο και στο εξωτερικό, μεταξύ των οποίων Μπιενάλε Νέων Καλλιτεχνών της Μεσογείου, Παρίσι (1967), Μπιενάλε Sao Paulo (1969), Έκθεση Σύγχρονης Κυπριακής Ζωγραφικής-Δημήτρια '79, Θεσσαλονίκη (1979), Ομαδική Γυναικών Ζωγράφων, Λευκωσία (1985), Art Athina 2, Αθήνα (1994) και σε όλες τις παγκύπριες εκθέσεις του Ε.ΚΑ.ΤΕ. Σχεδίασε τα σκηνικά για διάφορες θεατρικές παραστάσεις.

Vera Gavrielidou Hadjida (1936 –

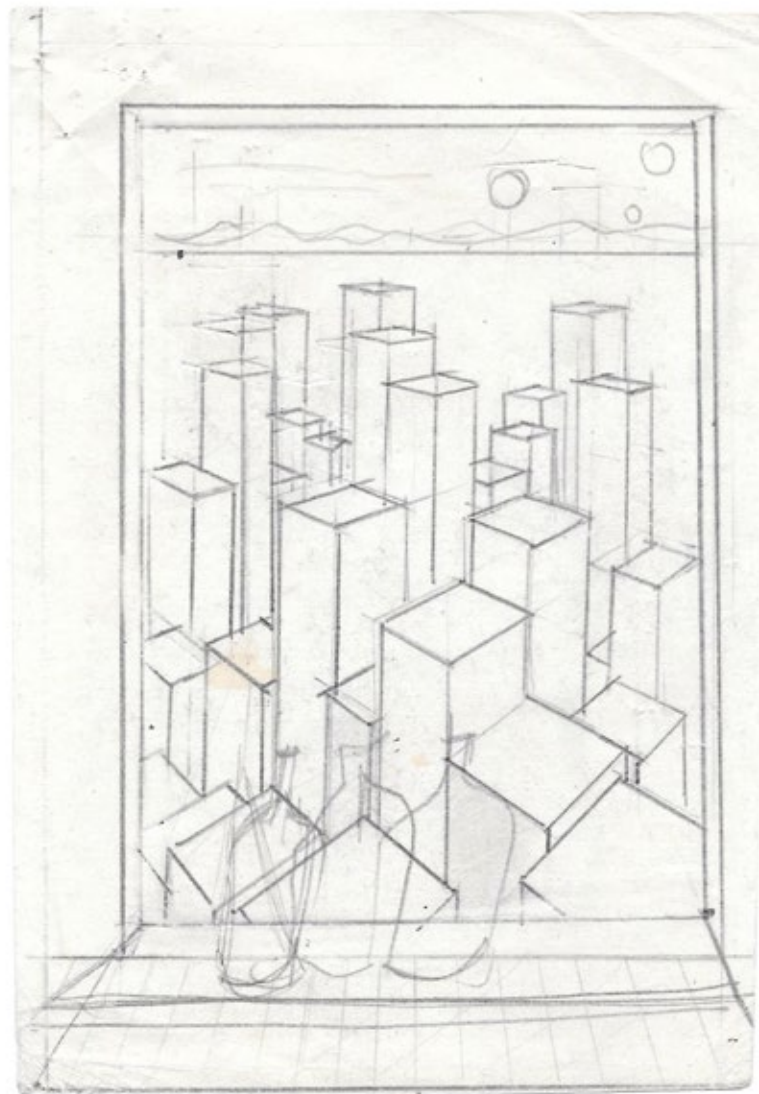
2012) was born and raised in Nicosia.

She followed painting and interior design courses at the Kingston School of Art in London (1957 – 1960). Upon her return to Cyprus in 1960, she worked in secondary education and was simultaneously active in the art scene of the country, participating in group shows both in Cyprus and abroad. She presented her first solo exhibition in 1962 at the Trust's Youth Club in Nicosia, followed by seven more solo shows. Her work has been presented in many group shows in Cyprus and abroad, including the Biennale for Young Artists from the Mediterranean, Paris (1967), Sao Paulo Biennale (1969), Exhibition of Contemporary Cypriot Painting – Demetria '79, Thessaloniki (1979), Group show of Female Painters, Nicosia (1985), Art Athina 2, Athens (1994) and all the pancyprian exhibitions of E.KA.TE (The Cyprus Chamber of Fine Arts). She designed the sets for several theatrical productions.

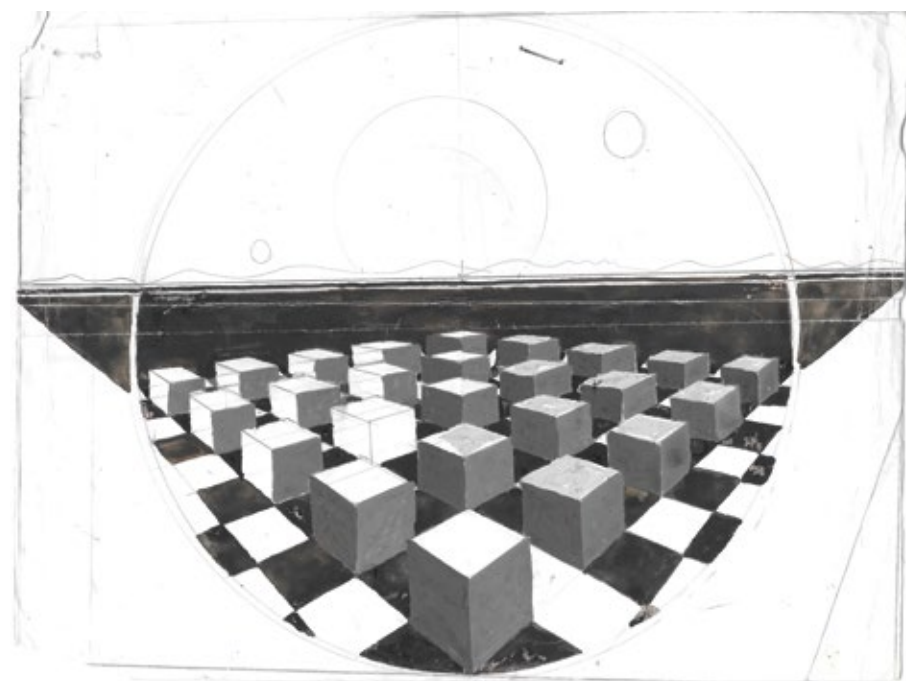
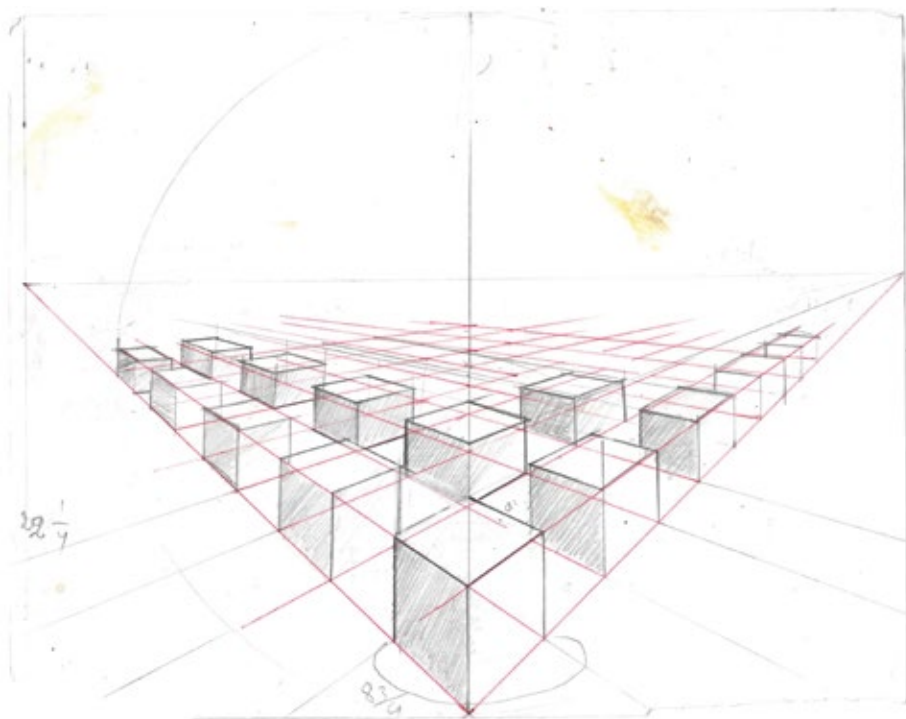

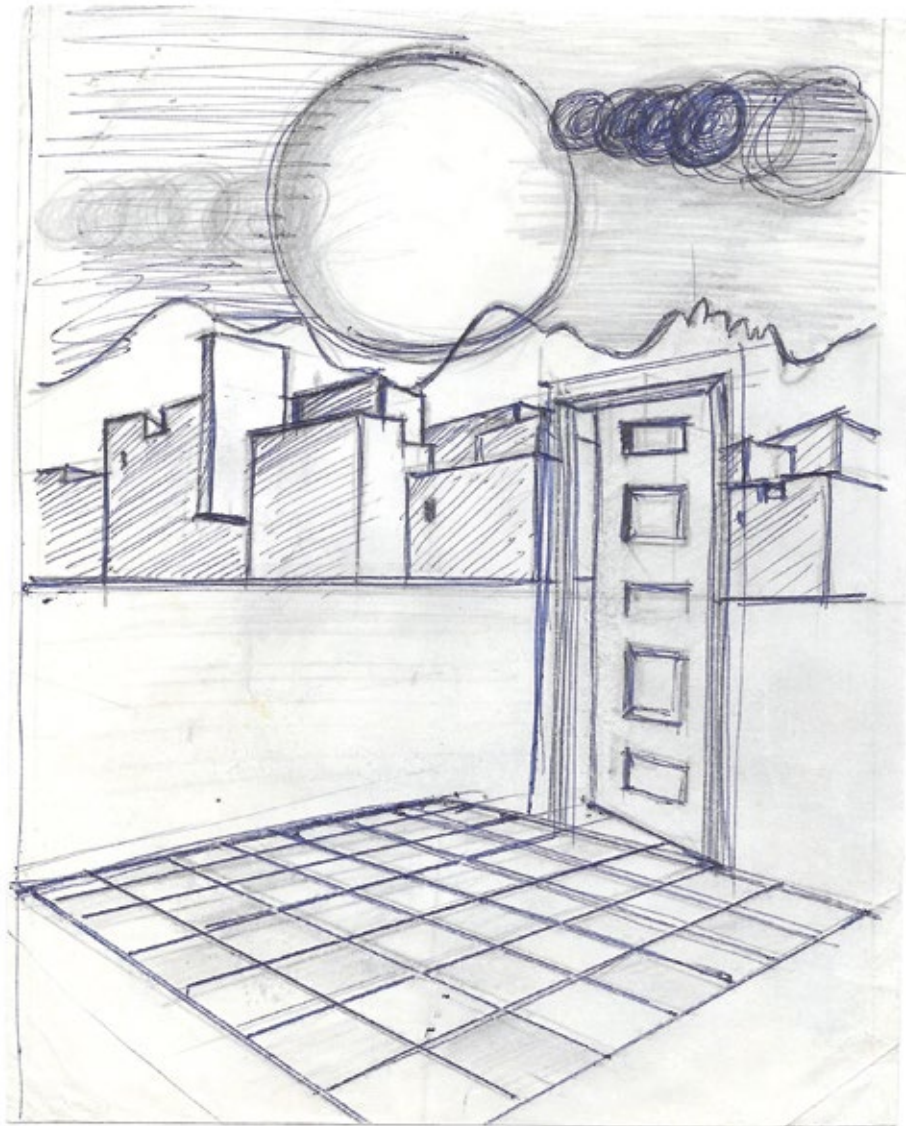

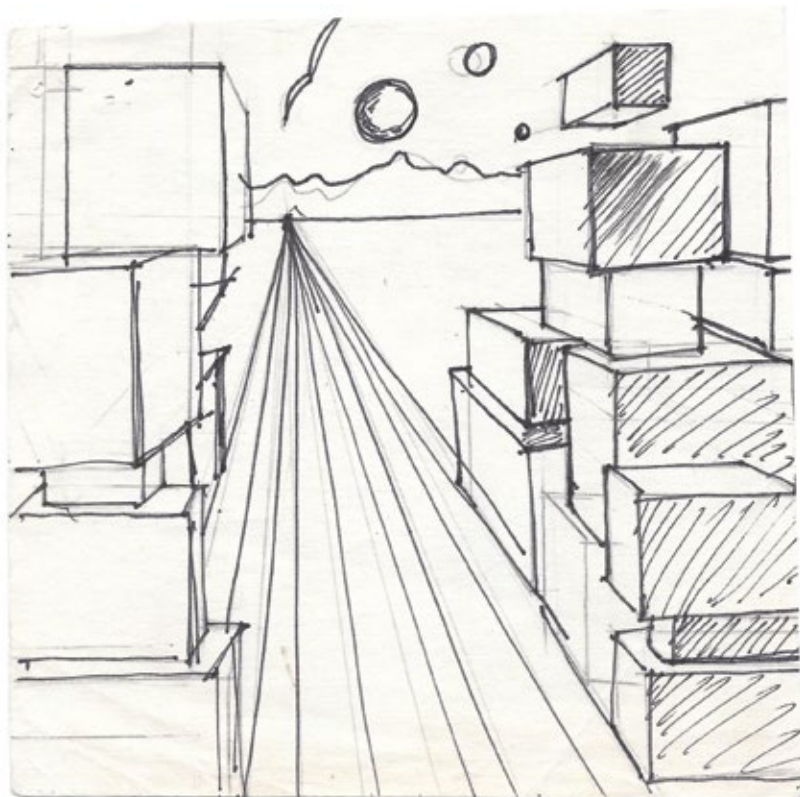

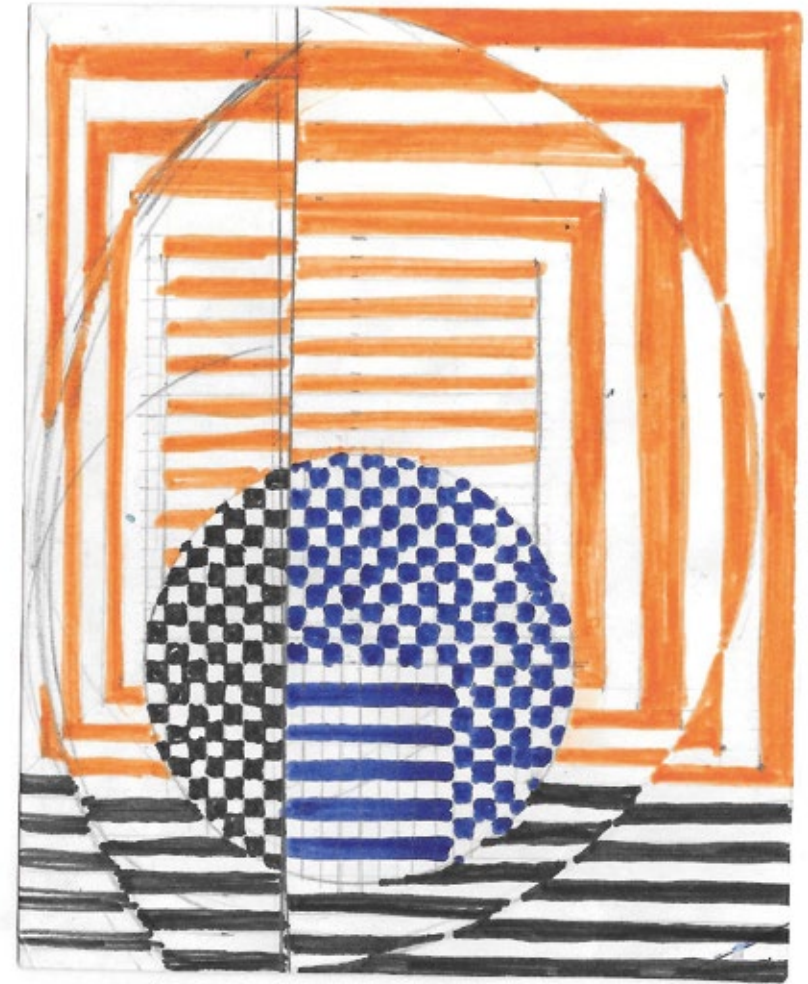
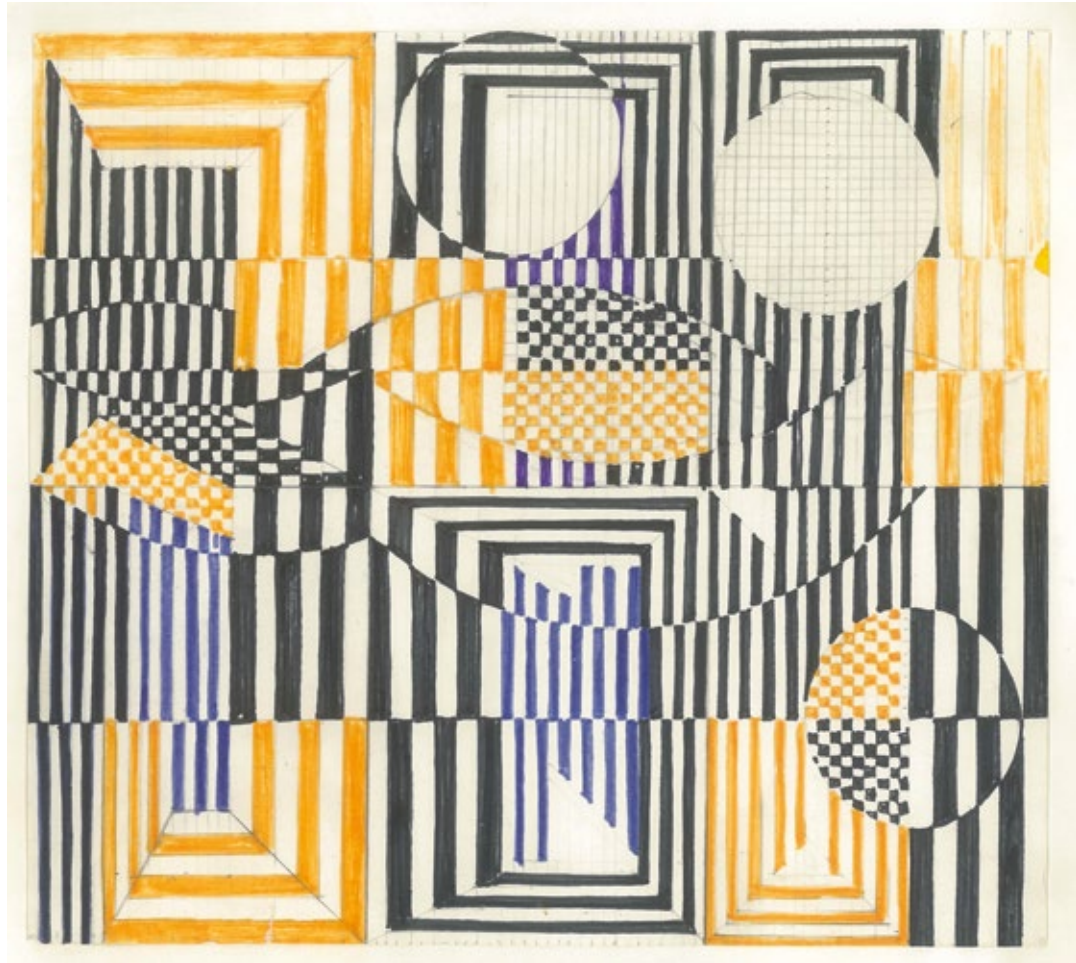

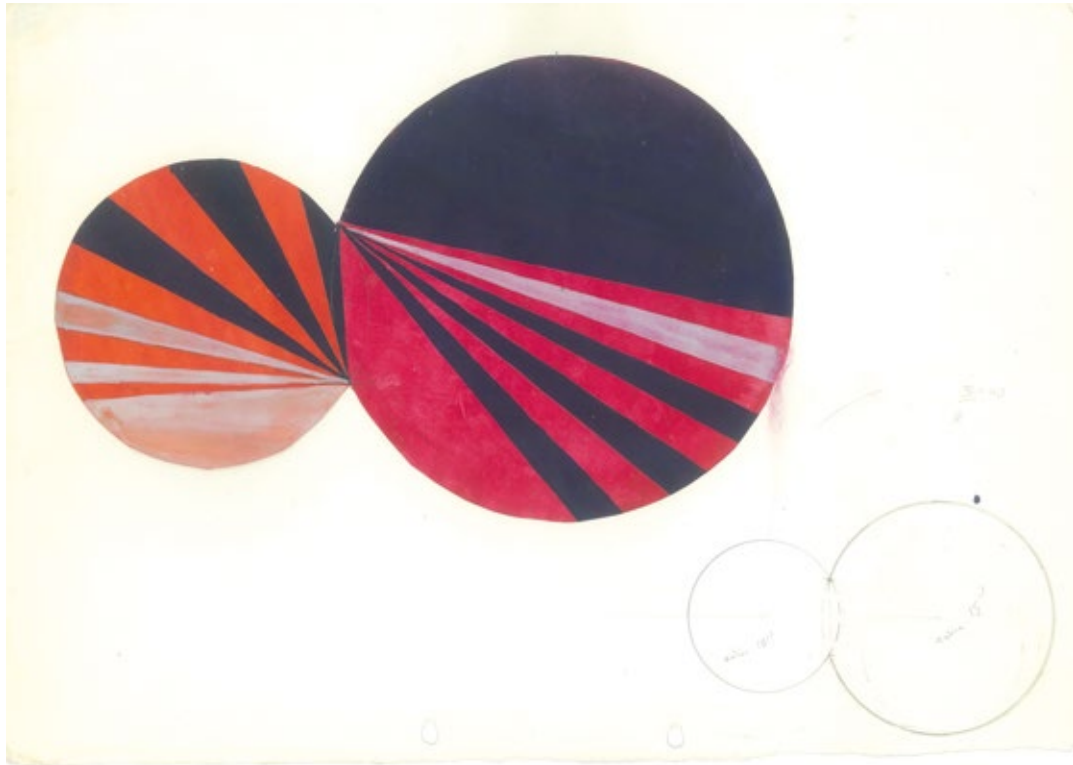

Όλα άρχισαν με την απουσία
Το μαρτύριο της ελπίδας, που δεν τελειώνει.

Αχτίδες πύργωναν τον ταξιδευτήν ηλιακό
Και ζώναν το κουφάρι του την ώρα της δύσης.

Αργά τ' άνθη φεύγανε κι οι άνθρωποι θορυβούσανε
αργοκίνητες σκιές ανάμεσα στ' ασημένιο καντήλι
τα εικονίσματα, τις πόρτες π' άνοιγαν, τις μισές μορφές.

Πάνω απ' τα κουρασμένα έπιπλα
χέρια και στόματα αδιάκοπα αντάλλαζαν κάτι
κάτι τόσο διάφορο απ' τα βλέμματα
που 'μενε ανεξήγητο.

Όρφάνεμα - Ναδίνα Δημητρίου (1928-2016)
Περιπλάνηση 1966-1972, Αναζητήσεις II, 1972, σ. 93.

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ

Υφυπουργείο Πολιτισμού - Πολιτιστικές Υπηρεσίες Κύπρου

WITH THE SUPPORT

Deputy Ministry of Culture - Cultural Services

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

THANK YOU

Μαρκέλλα Χατζηδά - Markella Hadjida

Χάρης Χατζηδάς - Charis Hadjidas

Κωστής Κοκκινόφτας - Kostis Kokkinoftas

Δήμητρα Ιγνατίου - Demetra Ignatiou

Νίνα Μουσιούττα - Nina Mousioutta

Εμμανουέλα Λαμπριανίδη - Emmanouella Lambrianides

Ρούλα Μάτση - Roula Matsi

Καλυψώ Σέπου - Kalipso Sepou

Νάσα Παταπίου - Nasa Patapiou

Τζένη Γαϊτανοπούλου Jenny Gaitanopoulou

Φάνη Λούκα - Fani Louka

Ευαγγελία Κασσιανίδου - Evangelia Kassianidou

Έλενα Κασσιανίδου - Elena Kassianidou

Αναστασία Κασσιανίδου - Anastasia Kassianidou

Δημήτρης Χαραλάμπους - Demetris Charalambous

Χριστίνα Οικονόμου - Christina Economou

Λευτέρης Χαραλάμπους - Lefteris Charalambous

Πόλυς Πεσλίκας - Polys Peslikas

Αθηνά Κάσιου - Athina Kasiou

Μαγδαλένα Ζήρα - Magdalena Zera

Νέδη Αντωνιάδη - Nedi Antoniadi

Αγγελική Λούτσιου - Angeliki Loutsiou

Χάρης Χαραλάμπους - Charis Charalambous

Αντιγόνη Θεοφάνους - Antigone Theofanous

Λούλη Μιχαηλίδου - Louli Michaelidou

Αλίκη Σάββα - Aliki Savva

Σοφία Μουρούτη - Sofia Mourouti

Λ.Ο.Ι. ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ
ΛΕΥΤΕΡΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

